

E · R · · O

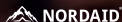
ERSO
PEASPONSOR

EESTI RIIKLIK SÜMFOONIAORKESTER

LIVIKO
— aino 1898 —

RADISSON COLLECTION
TALLINN

NORDIC
CATERING

BELLINCAMPI JA SCHUMANN

KLAVER
**ALEXANDER
GAVRYLYUK**

ERSO

DIRIGENT
**GIORDANO
BELLINCAMPI**

11 | APRILL
ESTONIA KONTSERDISAAL
2025

**MENDELSSOHN
GRIEG
SCHUMANN**

erso.ee

 CHEMI-PHARM®

 SA TALLINNA
LASTEHAIGLA

 myfitness
world class gym & studios

PAKEND & PRINT
ERSO TALLINNA

iute

ERSO PEASPONSOR

ELAV INSPIREERIV RIKASTAV

Eesti muusikat viivad üheskoos maailma ERSO ja fintech lute

ERSOga on võimalik koos kasvada.
Meid seob otsing ja inspiratsioon.
Nii ERSO kui ka lute püüdleval alati
tipptaseme poole.

- TARMO SILD
lute juht ja kaasasutaja

E · R · · O

BELLINCAMPI JA
SCHUMANN

ALEXANDER GAVRYLYUK klaver
Eesti Riiklik Sümfooniaorkester
Kontsertmeister TRIIN RUUBEL
Dirigent GIORDANO BELLINCAMPI

kell 18 – eelkontsert

Felix Mendelssohn

Keelpillioktett, op. 20. II ja IV osa

Esitavad Triin Ruubel, Triin Alender, Miina Laanesaar, Maaren Vihermäe, Mairit Mitt-Bronikowska, Liisi Rusnak, Theodor Sink, Margus Uus

Teemal „Romantikud, meie esivanemad“ räägivad Maarja Kangro ja Mikko Lagerspetz

kell 19 – sümfooniakontsert

ALEXANDER GAVRYLYUK klaver

Eesti Riiklik Sümfooniaorkester

Kontsertmeister TRIIN RUUBEL

Dirigent GIORDANO BELLINCAMPI

Felix Mendelssohn (1809—1847)

Avamäng „Ruy Blas“, op. 95

Edvard Grieg (1843—1907)

Klaverikontsert a–moll, op. 16

Allegro molto moderato

Adagio

Allegro

vaheaeg

Robert Schumann (1810—1856)

Sümfoonia nr 2 C–duur, op. 61

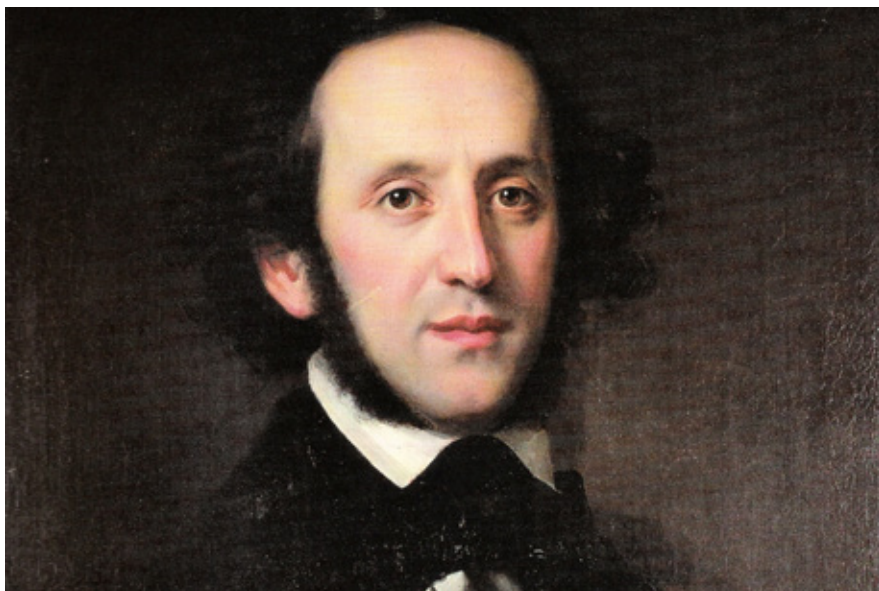
Sostenuto assai

Scherzo

Adagio espressivo

Allegro molto vivace

Kontserdist teevad ülekande Klassikaraadio ja ERSO TV (erso.tv), salvestisi saab ka järelkuulata ja –vaadata.

Felix Mendelssohn

Felix Mendelssohn (1809–1847)

Avamäng „Ruy Blas“, op. 95

Avamäng žanrina kujunes Felix Mendelssohni jaoks oluliseks juba varases loomingus, kui 17-aastaselt valmis kuulus uvertüür „Suveöö unenägu“, mida George Grove nimetas „varase küpsuse suurimaks imeks, mida maailm on muusikas eales näinud“. Kuus aastat hiljem tuli esiettekandele helilooja Šoti reisist ajendatud, samuti kõrgelt tunnustatudavamäng „Hebriidid“. Nende väga tuntud teoste kõrval sisaldab Mendelssohni loomingu nimekiri aga veel teisigi huvitavaid näiteid sellest žanrist, nagu täna kõlavavamäng „**Ruy Blas**“, op. 95 Victor Hugo samanimelisele ajaloolisele näidendile.

Hugo näitemäng valmis 1837. aastal ning see toodi Pariisi publikuni esmakordselt järgmise aasta novembris. Ehkki seda on vahel peetud kirjaniku parimaks näidendiks, pälvis see kaasaegsetelt võrdlemisi leige vastuvõtu. Hispaania-ainelise näidendi tegevus toimub 17. sajandi lõpus Madridis viimase Habsburgide dünastiast pärit Hispaania monarhi Carlos II valitsusajal. Poeedist peategelane Ruy Blas kistakse intriigi — nimelt on kuninganna pagendanud tema isanda Don Salluste ning too, saades teada, et Blas on salaja kuningannasse armunud, saadab kättemaksuks teenri õukonda, et Ruy Blas kehastaks aristokraati ning võidaks kuninganna poolehoiu. Kui eesmärk on saavutatud, avaldab Don Salluste kuningannale

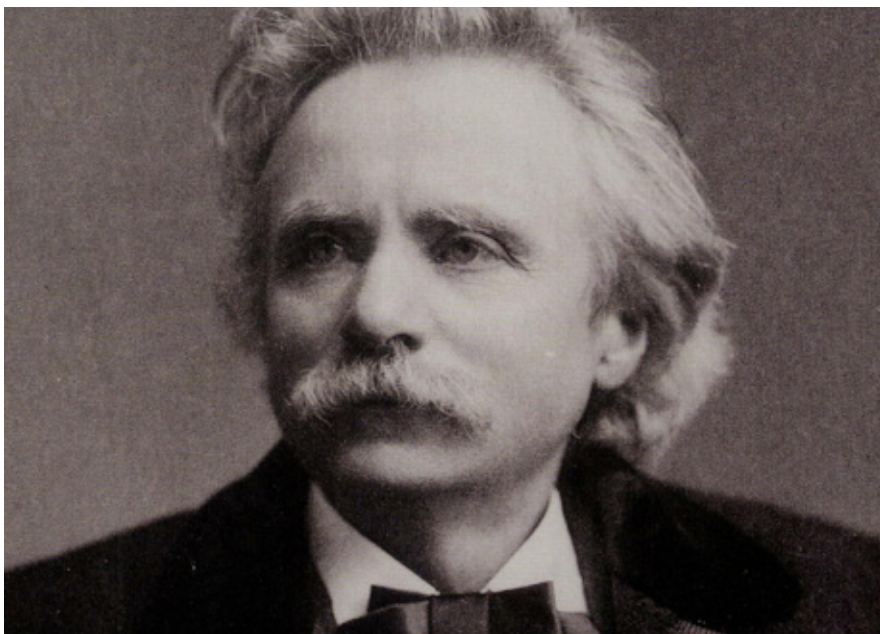
uue armastatu madala sünnipäritolu, püüdes tekitada kompromiteerivat olukorda. Alandatud Blas tapab oma isanda ning võtab pärast seda ka ise mürki. Surmahetkel annab kuninganna talle andeks ning kinnitab avalikult oma armastust mehe vastu.

Mendelssohnilt tellis laulu ja avamängu näidendile Leipzigi teater, kes plaanis seda mängida heategevuslikus korras teatri pensionifondi toetuseks ja lootis kuulsa helilooja kaasamisega tõsta publiku huvi lavastuse vastu. Tutvudes näidendi sisuga, hindas Mendelssohn selle „põlastusväärseks“, kuid soovides siiski sümpaatset organisatsiooni aidata, soostus algul komponeerima palutud laulu („La chanson des lavandières“, op. 77). Teatri esindajad osutasid aga kavalaks — tänades heliloojat valminud väikese romansi eest, palusid nad ühtlasi vabandust, et ei olnud andnud talle piisavalt aega avamängu komponeerimiseks. Nad mõistvat, et sellist teost on keeruline nii lühikese ajavahemiku jooksul kirjutada ning lubasid järgmine kord varem ette teatada. Taoline helilooja võimetes kahtlemine mõjus Mendelssohnile mõistagi väljakutsena. Hiljem kirjutas ta emale:

„Mõtlesin sellele õhtul natuke ja hakkasin partituuri kirjutama. Kolmapäeval oli hommikul proov, neljapäeval kontsert, aga reede varahommikuks oli avamäng juba kopistile saadetud. Esmaspäeval harjutasime seda esmalt kolm korda kontserdisaalis, siis korra teatris, ja siis, samal õhtul, mängiti see kurikuulus teos ette! Ja see kõik oli palju lõbusam, kui mul kunagi ühegi oma teose kirjutamine on olnud.“

Avamäng on vaatamata väga kiirele loomisprotsessile kompositsiooniliselt meisterlik ja Mendelssohnile omaselt sädeleva maneeriga, ehkki selle muretu energilisus mõjub kohati isegi veidi kummalisena, arvestades näidendi traagilist sisu. Ainult väärivad avaakordid puhkpillide esituses ning palavikuline c–mollis esimene teema reedavad inspiratsiooni Hugo süngest loost. Ülesehituselt on tegu klassikalise sonaadivormiga: pärast algusakorde tulevad esitusele kaks eri loomuga teemat (üks jõulisem, teine vaiksem ja juurdlevam), mida arendatakse ja esitatakse uuesti ning teos lõpeb tavapäraselt võidutseva koodaga. Ehkki Mendelssohn ei pidanud näidendist endast üldse lugu, suutis ta mängleva kergusega luua hea näite võrdlemisi konventsionaalsest vararomantilisest avamängust, mis toimib suurepäraselt oma funktsioonis — anda näidendile paljulubav sissejuhatus.

ERSO esituses kõlas „Ruy Blas“ viimati 2015. aastal dirigent Mihhail Gertsit juhatusel.

Edvard Grieg

Edvard Grieg (1843–1907)

Klaverikontsert a-moll, op. 16

Edvard Griegi tähtsust muusikaajaloos on raske ülehinnata — esimese Põhjamaade heliloojana suutis ta tõsta kodumaise muusika Euroopa klassikalise kunsti tasemele ning temast kujunes Norra rahvusliku ärkamisaja tõeline sümbol. Südamelähedased olid Griegile eelkõige väikevormid, nagu soololaulud ja klaveripalad, kuid üks tema menukamaid teoseid on hoopis **klaverikontsert a-moll, op. 16**, mis on esimene klassikaline pianistide põhivarasse kuuluv klaverikontsert väljastpoolt austria-saksa kultuuriruumi ja ühtlasi populaarsemaid selles žanris tänapäevani.

Grieg asus klaverikontserti kirjutama 24-aastasena. Oli kaunis ja õnnelik aeg tema elus — 1867. aastal oli ta abiellunud oma lauljannast nõo Nina Hagerupiga ja 1868. aasta aprillis sündis tütar Alexandra. Sama aasta suvel suundus noor pere puhkama Taani, Kopenhaageni ümbruses asuvasse Søllerødi, mida oli sobiva kliima tõttu soovitanud Griegile tema arst — pärast nooruses läbipõetud eluohutlikku tuberkuloosi oli helilooja sageli kimpus hingamisteede haigustega. Søllerødis renditi maja ning Grieg keskendus komponeerimisele.

Klaverikontsert tuli esiettekandele Kopenhaagenis 3. aprillil 1869 andeka norra pianisti Edmund Neuperti soleerimisel ja taanlase Holger Simon Paulli juhatusel. Väidetavalt oli algul solistiks kavandatud Grieg ise, kuid teiste kohustuste tõttu pidi suurepärase interpreedina tuntud helilooja sellest plaanist loobuma. Esiettekandel viibisid muuhulgas taani helilooja Niels Gade ja vene pianist Artur Rubinstein, kelle klaveril Neupert mängiski. Kriitikute poolt võeti kontsert hästi vastu, ühe arvustaja meelest väljendas teos „tervet Norrat selle lõputus variatiivsuses ja ühtsuses“. Augustis leidis aset ka Norra esiettekanne, seejärel jõudis kontsert Saksamaale ja Inglismaale. Kui Grieg külastas 1870. aasta algul Roomas Lisztit, esitas viimane seda *prima vista* ja andis julgustavaid kommentaare. Helilooja enda sõnul olevat Liszt öelnud: „Jätka, ma ütlen sulle. Sul on olemas kõik, mis vaja, ära lase neil ennast hirmutada.“ Grieg ise polnud siiski teosega detailsel tasandil lõpuni rahul ja redigeeris kontserti vähemalt seitse korda. Viimane variant valmis vaid mõni nädal enne tema surma ja ehkki muudatused on väikesed, võib originaalorkestratsiooni võrreldes leida kõige sagedamini esitatavas viimases versioonis üle mitmesaja erinevuse. Huvitava faktina väärrib äramärkimist see, et tegu on maailma ajaloos esimese salvestatud klaverikontserdiga — 1909. aastal mängis selle linti pianist Wilhelm Backhaus.

Klaverikontsert peegeldab kahte Griegi loomingulist käekirja tugevalt mõjutanud suunda. Esiteks on selles tuntav saksa klassikalise muusika traditsioonide eeskujud, õppis ju Grieg vanuses 15—19 Leipzigi konservatooriumis, kus õpilastesse sisendati tugevalt saksa muusikale omaseid ideaaale ja printsiipe. Iseäranis inspireeriv oli Griegi jaoks Robert Schumanni klaverikontsert a-moll, op. 54, mida ta juhtus Leipzigi aastatel kuulma Clara Schumanni esituses. Lisaks oli tema klaveriõpetajaks olnud Robert Schumanni sõber Ernst Ferdinand Wenzel. Eelkäija mõju on peale sama helistiku valiku täheldatav kontserdi üldises stiilis ja sarnases avakujundis. Kumbki helilooja ei kirjutanud seejuures ühtegi teist klaverikontserti, ehkki küll Grieg alustas tööd ka teise kallal.

Teiseks algasid kontserdi kirjutamise aegu helilooja esimesed tõsisemad kokkupuuted norra rahvamuusikaga. Griegi võib lugeda esimese põlvkonna heliloojate hulka, kes tundsid vajadust luua oma maa rahvamuusikast uus muusikaline keel. Norra rahvamuusika juurde juhatasid Griegi mitmed teised norra muusikainimesed, keda huvitas oma rahvuslik pärand, sh viuldaja Ole Bull ja helilooja Rikard Nordraak. Grieg on hiljem tunnistanud: „Justkui

soomused oleksid mu silmadelt langenud. Nordraakilt õppisin esimest korda, mis on norra rahvalaul, ja tundsin ära omaenda loomuse.“ Edasistel aastatel keskendus helilooja peamiselt just väikepalade komponeerimisele, ammutades inspiratsiooni norra rahvamuusikast. Samas tuleb öelda, et Grieg üldiselt vältis rahvalaulu otsest tsiteerimist, püüdes norralikkust väljendada kaudsemalt kompositsiooniliste väljendusvahendite abil. Klaverikontserdis aimub Griegi huvi oma rahva muusikalise pärandi vastu mitmeti, näiteks põhineb kuulus avapassaaž laskuva väikese sekundi ja laskuva suure tertsi vaheldumisel, mis on norra rahvamuusika puhul tüüpiline. Kolmandas osas on viiteid norra rahvatantsule halling ja norra rahvapilliks tituleeritud Hardangeri viiulile.

Klaverikontserdi tuntumaid hetki on solisti sisseastumine esimeses osas. Dramaatiline avakujund on tõeliselt kütkestav, kuid Grieg suudab huvi ja põnevust hoida üleval ka terve osa vältel. Kinnistades algul tugevalt põhihelistiku, suundub ta avastama uusi harmoonilisi võimalusi, samas tonaalset stabiilsust ohustamata. Osa lõpeb mõistagi virtuoosliku kadentsiga. Tundeküllane teine osa tuletab meelde, kuivõrd sobivad olid Griegi jaoks lüürilised väikepalad. Ulatuslik sissejuhatus toob esile summutatud keelpillide kõla, seejärel võtab juhtiva rolli solist. Omaaegne kriitik võrdles seda osa „üksiku mägede rüpes peituva mägijärvega, mis unistab lõpmatusest“. Finaal algab reipa teemaga, mille juured on juba eespool mainitud rütmikas norra meestetantsus hallingus. Vahepeal võtab maad flöödi esitletud teine teema, mis on kontrastselt eleegiline, kuid peatselt on taas võidutsemas tantsuline karakter.

ERSO esituses on Griegi klaverikontsert kõlanud ligi 40 korda. Viimati esitati seda 2023. kevadel, mil solistiks oli Tähe–Lee Liiv ja dirigent Simone Menezes.

Robert Schumann (1810–1856)

Sümfoonia nr 2 C–duur, op. 61

Loometee alguses oli Robert Schumanni tähelepanu suunatud eeskätt romantismiajastu populaarsetele kammermuusika žanridele nagu klaveripalad ja soololaulud. Samas oli aga 19. sajandi kesksajal paljude heliloojate ja kuulajate silmis just sümfoonial see prestiižne staatus, mis andis komponistile täieõigusliku tunnustuse. Nii kirjutab ka Clara Schumann oma päevikus, et tema „suurim soov on, et [Robert] võiks kirjutada orkestrile“. Peatselt võttiski helilooja orkestrimuusika huvifookusesse, avaldades

1841. aastal sümfoonia nr 1 B-duur hüüdnimega „Kevadsümfoonia“ ning alustades tööd ka järgmise kallal. Seejärel tõusid mõneks ajaks esiplaanile küll kammerteosed, kuid juba 1845. aastal naasis Schumann sümfoonilise muusika juurde, mille tulemusena valmis 1847. aastaks **sümfoonia nr 2 C-duur, op. 61**. Sisuliselt on tegu Schumanni kolmanda sümfooniaga, kuid kuna ajaliselt teisena kirjutatud sümfoonia D-duur jõudis redigeerituna avalikkuse ette alles 1851. aastal number nelja all, siis sai sümfoonia C-duur numereeritud teiseks.

1845. aasta märkis olulist nihet Schumanni kompositsioonilises strateegias, väljendudes muuhulgas selles, et ta hakkas kirjutama klaverist eemal. Schumann ise märkis: „Alles aastal 1845, kui hakkasin kõike oma peas ette kujutama ja läbi töötama, hakkas arenema täiesti teistsugune heliloomingu viis.“ Lisaks tegeles ta samal perioodil intensiivselt kontrapunktiga. Töö suurteose kallal algas detsembris, kui helilooja oli lõpuks piisavalt taastunud mentaalsest kokkuvarisemisest Leipzgis, millele oli järgnenud kolimine vaiksemasse ja kliimalt sobivamasse Dresdenisse. Sõbrale Mendelssohnile jagas ta, et „trummid ja trompetid on juba mõnda aega mul mõtetes kõlanud“. Sümfoonia esimene mustandversioon valmis juba sama kuu lõpuks, kuid töö detailide ja orkestratsiooni kallal oli vaevaline ning võttis hulga kauem aega Schumanni järjekordsete depressioonihooide ja kehva tervise, sealhulgas tinnituse tõttu. Nii jõudis töö Mendelssohni julgustusel lõpule alles 1846. aasta oktoobris. Mendelssohn juhatas ka sümfoonia esiettekannet 5. novembril Leipzigi Gewandhausis. Paremini võeti helitöö vastu teisel ettekandel, mis toimus kümnekond päeva hiljem ja mille tarbeks oli Schumann muutnud orkestratsiooni, lisades partituuri tromboonid.

Robert Schumanni sümfoonilises muusikas on palju samasugust ülevat idealismi nagu tema klaverimuusikas ja ka muusikakriitikas. Tema peamisteks eeskujudeks kujunesid Schuberti 8. sümfoonia ning Mendelssohni sümfooniad ja kontserdid, mis olid head näited sellest, kuidas laululaadseid teemasid on võimalik integreerida sümfoonia arendusosadesse. Teise sümfoonia puhul on üllatav selle meeltülendav ja helge päikseline toon, milles ei peegeldu justkui üldse Schumanni raske tervislik seis komponeerimise ajal. Seetõttu võib helitööd vaadelda ka kui beethovenlikku triumfi elu keeruliste väljakutsete üle. Süngem, melanchoolsem toon lööb läbi alles kolmandas osas, ent ehkki see võib viidata Schumanni isiklikele läbielamistele, on selles ühtlasi lugupidamisavaldus Schumanni muusikalistele eeskäijatele, sealhulgas Johann Sebastian Bachile, kelle

Robert Schumann

nime leiab sümfoonia jooksul korduvalt noodikirja kodeerituna. Uurijad on leidnud teoses viiteid ka Schubertile, Mozartile, Beethovenile ja Schumanni enda varasemale loomingule.

Teine sümfoonia on kirjutatud traditsioonilises neljaosalises vormis, sealhulgas 19. sajandile iseloomulikult eelneb skertso *adagio*'le. Kõigi osade vältel domineerib helistikuna C-duur, mis koos osade jooksul korduvate motiivide ja teemadega muudab teose erakordselt sidusaks ja terviklikuks. Esimene osa algab vaskpillide koraaliliku sissejuhatusega, mille elemente kuuleb kogu teose vältel. Sellele järgnev sonaat-*allegro* on dramaatiline ja turbulentne, teravate rütmidega. Skertsos loovad kuuteistkümnendiknoodid energilise ja kohati rahutu mulje. Eleegilise kolmanda osa keskmises lõigus on Schumann kasutanud palju kontrapunkti, mis viitab taas tema polüfooniahuvile komponeerimise ajal. Neljandas osas naaseb jõulisus ja elujaatav karakter, mis kulmineerub juubeldava lõpuga. Schumanni enda sõnul oli ta finaalis „jälle mina ise“. Kahjuks ei kandunud sümfoonia võidutsev toon üle helilooja ellu, kus pimedus hakkas peatselt taas järkjärgult võimust võtma.

ERSO on Schumanni teist sümfooniat esitanud Roman Matsovi (1959), Nikolai Rabinovitši (1964), Gennadi Roždestvenski (1978) ja Toomas Vavilovi (2002) juhatusel.

Meeta Vardja

E · R · S · O

EESTI RIIKLIK SÜMFOONIAORKESTER

ERSO
PEASPONSOR

LIVIKO
— anno 1898 —

RADISSON COLLECTION
TALLINN

NORDIC
CATERING

ALEXANDER GAVRYLYUK

KLAVER
**ALEXANDER
GAVRYLYUK**

VIIUL
TRIIN RUUBEL

VIOOLA
RAIN VILU

TŠELLO
SEULKI LEE

KONTRABASS
MATI LUKK

12 | APRILL
MUBA SUUR SAAL
2025

**MOZART
SCHUBERT**

erso.ee

CHEMI-PHARM®

PAKEND & PRINT
ERSO TALLINNA

Alexander Gavrylyuk © Marco Borggreve

ALEXANDER GAVRYLYUK on virtuoosne pianist, kes on rahvusvaheliselt tuntud oma innustavate ja poeetiliste esituste poolest. The Times kirjeldas tema esitust Rahmaninovi klaverikontserdist nr 3 BBC Promsil kui „ilmutuslikku“ ja Limelight kui „innustavat“. Alexander oli hooajal 2023/24 Wigmore Halli residendist artist.

Hooaja 2024/25 tipphetkede hulka kuuluvad kontserdidebüüdid Hamburgi Sümfooniaorkestri, Orchestre Philharmonique Royal de Liege'i, Austraalia Kammerorkestri, Eesti Riikliku Sümfooniaorkestri, Phil Zuidi, Enescu Filharmooniaorkestri ja Taiwani Riikliku Sümfooniaorkestriga, samuti esinemised Rotterdami Filharmooniaorkestri, Melbourne'i Sümfooniaorkestri ja Uus-Meremaa Sümfooniaorkestriga. Hiljutiste tipphetkede hulgas on ka esinemised Hannoveri NDRI, Bournemouthi Sümfooniaorkestri, Sydney Sümfooniaorkestri, Detroiti Sümfooniaorkestri, Dallase Sümfooniaorkestri, Chicago Sümfooniaorkestri, San Francisco Sümfooniaorkestri ja São Paulo Sümfooniaorkestriga. Samuti on sel hooajal kavas naasta Concertgebouw'sse, teha soolodebüüt Philharmonie Luxembourgis ja anda kontserdid Austraalias ja Ühendkuningriigis.

Alexander teeb regulaarselt koostööd selliste dirigentidega nagu Rafael Payare, Alexandre Bloch, Thomas Søndergård, Donald Runnicles, Juraj Valcuha, Kirill Karabits, Edward Gardner ja Gustavo Gimeno.

1984. aastal Ukrainas sündinud ja Austraalia kodakondsusega Alexander alustas klaveriõpinguid 7-aastaselt ja andis esimese kontserdi 9-aastaselt. 13-aastaselt kolis Alexander Sydney'sse, kus elas kuni 2006. aastani. Ta võitis esikoha ja kuldmedali Horowitzi konkursil (1999), esikoha Hamamatsu konkursil (2000) ja kuldmedali Arthur Rubinsteinini konkursil (2005).

Alexander on esinenud Viini Musikvereinis, Zürichi Tonhalles, Genfi Victoria Hallis, Southbank Centre'is, Wigmore Hallis, Concertgebouw' meisterspianistide sarjas, Suntory Hallis, Tokyo Opera City Hallis, Kölni Filharmoonias, Tokyo City Concert Hallis, San Franciscos, Sydney Recital Hallis ja Melbourne'i Recital Centre'is.

Itaalias sündinud taani dirigent **GIORDANO BELLINCAMPI** on alates 2016. aastast Aucklandi Filharmooniaorkestri muusikajuht. Varem oli ta Milano Orchestra i Pomeriggi Musicali peadirigent, Kristiansandi sümfooniaorkestri peadirigent aastatel 2013–2018, Duisburgi filharmooniaorkestri muusikajuht aastatel 2012–2017, Aarhusis asuva Taani Rahvuskooperi muusikajuht aastatel 2005–2013, Kopenhaageni filharmooniaorkestri muusikajuht aastatel 2000–2006. Aastatel 1997–2000 oli ta ka Taani juhtiva kaasaegse ansambli Athelas Sinfonietta Copenhagen peadirigent.

Bellincampi esineb regulaarselt külalisena paljude orkestritega ja mitmetes muusikaasutustes üle kogu maailma, Skandinaaviast ja Euroopast Põhja–Ameerika ning Aasia ja Austraalia piirkonnani. Tema tohutu repertuaar hõlmab nii klassikalist, romantilist kui ka kaasaegset muusikat, kuid teda tunnustatakse eelkõige tema võimekuse eest Kesk–Euroopa, Itaalia ja Skandinaavia sümfoonilises traditsioonis ning oluliste koori- ja vokaalteoste interpreteerimise eest. Hooajal 2024/25 astub ta esmakordselt üles Vancouveri Sümfooniaorkestriga, naaseb Trondheimi ja Eesti Riikliku Sümfooniaorkestri ette ning esitab Aucklandi Filharmooniaorkestriga iseloomulikult mitmekesisest repertuaari, alates Schumanni sümfooniast nr 3 ja Respighi Rooma triloogiast kuni „Boheemi“ kontsertlavastuseni.

Tema hiljutised tipphetked Aucklandi Filharmooniaorkestriga hõlmavad Beethoveni sümfooniate tsükli helilooja 250. sünniaastapäeva tähistamiseks, Aucklandi Kiri Te Kanawa teatri ümbernimetamise kontserti ning Wagneri „Tristani ja Isolde“ kontsertlavastust. Ta debüteeris äsja Sydney ja Queenslandi sümfooniaorkestrite ning Florida Jacksonville'i Sümfooniaorkestriga, juhatas Göteborgi ooperiteatri „Tosca“ lavastust, dirigeeris Bolzano ja Trento Haydni Orkestrit, Toledo Sümfooniaorkestrit, Kanada Victoria Sümfooniaorkestrit, Tasmaania Sümfooniaorkestrit, Orquestra Sinfónica do Porto Casa da Música ja Orchestra Sinfonica Sicilianat. Varasematel aastatel on ta juhatanud galaetendusi Duisburgi filharmooniaorkestriga. Samuti on ta esinenud Amsterdamis legendaarses Concertgebouw' saalis.

Bellincampi sai ooperivaldkonnas tuntuks „Boheemi“ debüüdiga 2000. aastal Kopenhaageni Kuninglikus Ooperis. Ta on sellest ajast saadik Kuninglikus Ooperis dirigeerinud mitut olulist teost, keskendudes eelkõige Puccinile ja Verdile. 2005. aastal juhatas ta ooperi uue teatrihoone avamisel „Aida“ lavastust. Samuti on ta palju esinenud Deutsche Oper am Rheiniga,

Giordano Bellincampi © Andreas Köhring

dirigeerides teoseid nagu „Luisa Miller“, „Norma“ ja „Cavalleria Rusticana / Pagliacci“. Taani Rahvusooperi muusikajuhina dirigeeris Bellincampi muu hulgas „Roosikavaleri“, „Lendavat hollandlast“, „Tristanit ja Isoldet“, „Don Giovannit“ ja „Võluflööti“. Samuti teeb ta tihedat koostööd paljude maailma juhtivate ooperilauljatega, sealhulgas Angela Gheorghiu, Joseph Calleja ja Roberto Alagnaga. Lisaks on ta väga nõutud saatja juhtivate instrumentalistide hulgas, nagu Sarah Chang ja Angela Hewitt.

Bellincampi ulatuslik diskograafia hõlmab Ross Harrise kuuendat sümfooniati Naxosele koos Aucklandi filharmooniaorkestriga, arvukaid klassikalise ajastu ja tänapäeva taani heliloojate (nt Holmboe, Lumbye, Joachim Andersen, Per Norgard, Ole Schmidt ja Ib Glindemann) muusika salvestisi plaadifirmadele Da Capo ja Marco Polo ning Weyse ooperi „Unerohi“ esiettekannet, samuti Itaalia ooperiaariaid Liping Zhang ja Praha filharmooniaorkestriga ning Nielsen kolmandat sümfooniati plaadifirmale EMI Classics, lisaks Svendseni ja Waltoni teoseid. Duisburgi filharmooniaorkestriga andis ta välja Nielsen viiulikontserdi salvestise (solist Kolja Blacher).

Itaalias sündinud ja noorena Kopenhaagenisse kolinud mees alustas oma karjääri Taani Kuninglikus Orkestris tromboonimängijana ja 1994. aastal debüteeris ta kutselise dirigendina. Taani Kuningliku Akadeemia dotsendina on Giordano Bellincampi pühendunud tuleva põlvkonna orkestrimuusikute ja dirigentide koolitamisele, samuti annab ta regulaarselt meistriklasse ning on žürii liige mitmel rahvusvahelisel dirigendivõistlusel. 2010. aastal sai ta Taani kuninglikult perekonnalt Taani kultuurile osutatud teenete eest Dannebrog rüütli ordeni, samuti on Itaalia president andnud talle Itaalia muusika rahvusvahelise edendamise eest kavaleri tiitli.

EESTI RIIKLIK SÜMFOONIAORKESTER (ERSO) on elav ja mitmekülgne orkester, kes püüdleb alati tipptaseme poole. Eesti vanimal ja mainekaimal regulaarselt tegutseval sümfooniaorkestril täitub sel hooajal 98. tegevusaasta. ERSO ajalugu ulatub aastasse 1926 ning sarnaselt paljude omataolistega maailmas on see seotud rahvusliku ringhäälingu sünni ja arenguga. Alates hooajast 2020/2021 on enam kui 100-liikmelise orkestri peadirigent ja kunstiline juht Olari Elts. Neeme Järvi jätkab koostööd ERSOga eluaegse aupeadirigendina, orkestri kunstiline nõustaja on Paavo Järvi, varasemad peadirigendid on olnud Olav Roots, Paul Karp, Roman Matsov, Neeme Järvi, Peeter Lilje, Leo Krämer, Arvo Volmer, Nikolai Aleksejev ja taas Neeme Järvi.

ERSO on käinud arvukatel turneedel ning osalenud mainekatel rahvusvahelistel muusikafestivalidel. 2023. aasta mais toimus orkestri esimene kontserdireis Suurbritanniasse, kus kahe nädala jooksul anti 11 kontserti. 2022. aastal esineti Olari Eltsi juhatusel Nürnbergis, Münchenis ja Pariisis. 2021. aasta novembri lõpus osalesid ERSO ja Elts Poolas rahvusvahelisel Kesk- ja Ida-Euroopa muusikafestivalil „Eufonie“. 2019. aastal avasid ERSO ja Neeme Järvi Prantsuse Raadio maineka Montpellier’ muusikafestivali ning orkester käis Kesk-Euroopa turneel, kus Neeme Järvi juhatusel esineti Viini Musikvereini kuldses saalis, Linzi Brucknerhausi suures saalis, Praha Rudolfinum Dvořáki saalis ja Bregenzi Bodensee saalis ning Mihhail Gerts’i juhatusel Saksamaal Erlangenis ja Viersenis. Veel on esinetud sellistel maailmalavadel nagu Berliini Konzerthaus, New Yorgi Avery Fisher Hall (praeguse nimetusega David Geffen Hall), Peterburi filharmoonia suur saal ja Maria Teatri kontserdisaal, Kölni filharmoonia, Helsingi Musiikkitalo, Stockholmi Berwaldhallen jt.

ERSO plaadistuste kõrget kvaliteeti on esile tõstetud mainekates klassikalise muusika ajakirjades ning sellega on kaasnenud mitmed tunnustused, millest olulisim on Eesti esimene Grammy (2004, dirigent Paavo Järvi), värskeimad aga aasta klassikaalbumi tiitel 2020. aastal Eesti muusikaauhindade jagamisel Elleri sümfooniliste poeemide teise plaadi eest (dirigent Olari Elts) ning kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali aastapreemia ERSO-le ja Olari Eltsile seniste Elleri muusika salvestiste eest. Suurepärane koostöö on ERSO-l selliste mainekate plaadifirmadega nagu Chandos, BIS, Onyx, samuti Ondine, ERP jt.

Lisaks kohalikele raadio- ja telekanalitele on ERSO kontserte üle kandnud Mezzo ja medici.tv ning EBU vahendusel on need jõudnud paljudesse Euroopa raadiojaamadesse. 2020. aastal alustas tegevust ERSO TV (erso.tv), kus saab vaadata kõiki orkestri live-kontserte ning juba toimunud esinemisi.

EESTI RIIKLIK SÜMFOONIAORKESTER

Peadirigent ja kunstiline juht Olari Elts

Eluaegne aupeadirigent Neeme Järvi, **kunstiline nõustaja** Paavo Järvi

Koosseis 11. aprillil 2025

I VIUL

Triin Ruubel
Marge Uus
Kristiina Aimla
Nina Kawaguchi
Kirti-Kai Loorand
Astrid Muhel
Hanna-Liis Nahkur
Tõnis Pajupuu
Piret Sandberg
Danae Taamal
Kaiu Talve
Andrus Tork
Tarmo Truuväart

II VIUL

Kadi Vilu
Mari- Katrina Suss
Toomas Hendrik Ellervee
Kristel Kiik
Triin Krigul
Egert Leinsaar
Kristjan Nõlvak
Marlis Timpmann
Maaren Vihermäe
Annelize Vlasenko
Liisi-Mai Krigul

VIOOLA

Rain Vilu
Liina Sakkos
Mall Help
Kaja Kiho
Sandra Klimaitė
Mairit Mitt-Bronikowska
Juhan Palm-Peipman
Liisi Rusnak
Jülija Širokova
Kristiina Välja

TŠELLO

Indrek Leivategija
Seulki Lee
Riina Erin
Tõnu Jõesaar
Katrín Oja
Lauri Toom
Margus Uus

KONTRABASS

Mati Lukk
Janel Altroff
Madis Jürgens
Indrek Pajus
Ants Önnis
Mika Sameli Nikkanen

FLÖÖT

Mihkel Peäske
Linda Vood

OBOE

Guido Gualandi
Heli Ernits

KLARNET

Soo-Young Lee
Taavi Orro

FAGOTT

Jakob Peäske
Kaido Suss

METSASARV

Mattias Vihmann
Kalle Koppel
Artur Reinpõld
Mari-Eliise Lumijõe

TROMPET

Mart Kivi
Ivar Tillemann

TROMBOON

Andres Kontus
Peeter Margus
Väino Põllu

TIMPANID

Adam Jeffrey

SA ERSO juhatuse liige

Kristjan Hallik

Produtsent

Daily Trippel

Orkestri mänedžer

Marko Metsaru

Partnersuhete ja

müügijuht

Signe Vaiknemets

Raha kaasamise ja

partnersuhete spetsialist

Morgan Merrell

Maine- ja

kommunikatsioonijuht

Kärt Ruubel

Toimetaja

Anita Maasalu

Noodikoguhoidja

Mariell Aren

Disainer

Norman Orro

Personalijuht

Piret Veensalu

Pillilao juhataja

Egert Leinsaar

Kammer- ja

noorteprojektide

produtsent

Taavi Orro

Lavameistrid

Jüri Korjus

Heiki Zvorovski

ERSO TÄNAB TOETAJAJD

ERSO
PEASPONSOR

KONTSERDISARJADE TOETAJAD:

LIVIKO
— anno 1898 —

RADISSON COLLECTION
TALLINN

NORDIC
CATERING

KOOSTÖÖPARTNERID:

PAKEND & PRINT
ERSO TRÜKIKESKUS

NORDIC
CATERING

Maitseelamuste ja teeninduse tõeline sümfoonia

INFO@NORDICCATERING.EE

+372 655 6698

WWW.NORDICCATERING.EE

KUTSUME KUULAMA

ALEXANDER GAVRYLYUK

L, 12. APRILL KELL 18, MUBA SUUR SAAL

Wolfgang Amadeus Mozart. Rondo D-duur, KV 485

Franz Schubert. Klaverikvintett A-duur „Forellikvintett“, D.667, op. 114

ALEXANDER GAVRYLYUK klaver, TRIIN RUUBEL viiul, RAIN VILU

viola, SEULKI LEE tšello, MATI LUKK kontrabass

EESTI MUUSIKA PÄEVAD

R, 25. APRILL KELL 18 (EELKONTSERT) JA KELL 19, ESTONIA KONTSERDISAAL

Lepo Sumera. Katkend balletist „Sisalik“

Märt-Matis Lill. „Epiloog“ (esiettekanne)

Timo Steiner. „Räätsaga kohvil“ (esiettekanne)

Eino Tamberg. „Avafanfaarid“, op. 112

Mari Vihmand. „... pitsatiks kollane päike“ (esiettekanne)

Tatjana Kozlova-Johannes. „Valgus siseneb läbi prao“ (esiettekanne)

Rasmus Puur. „Kust sa kord tulid, sinna kord lähed“ (esiettekanne)

Artur Lemba. Sümfoonia nr 1 cis-moll

ERSO, dirigent MICHAEL WENDEBERG

ENIGMA VARIATSIOONID

K, 30. APRILL KELL 19, ESTONIA KONTSERDISAAL

Louise Farrenc. Avamäng nr 1 e-moll, op. 23

Joseph Haydn. Tšellokontsert nr 1 C duur, Hob. VIIb/1

Edward Elgar. „Enigma-variatsioonid“, op. 36 ~

PIETER WISPELWEY tšello, ERSO, dirigent JOSÉ LUIS GOMEZ

E · R · · O

Estonia pst 4
10148 Tallinn
tel 6 147 787
erso@erso.ee
www.erso.ee

Kuula ja vaata uuesti!

 ERSO.TV